

Dan sjećanja na Vukovar

Sjećam se svojih prvih susreta s Vukovarom. Tata, baka, mama i ja hodamo Strojarskom, šušti nam lišće pod nogama, spuštaju se prve magle i dok nam prsti mrznu, palimo lampione ispod polugolih stabala Vukovarske ulice. Pamtim stotine, tisuće plamičaka kako trepere u noći i ne vidim im kraja. Pamtim tišinu, veliku tišinu, a mnoštvo ljudi dolazi upaliti svijeće. Čak i tramvaji ne buče kao obično, nekako su tiši...

U prvom razredu naša učiteljica plakala je svakog 18. studenog, pokušavala nam je objasniti što se dogodilo toga dana 1991. godine dok smo ispod makete vukovarskog vodotornja u prizemlju naše škole palili svijeće. Bili smo premali da bismo shvatili što je Vukovar. Slutili smo da je velik i važan i da je dio svakog od nas.

Danas znam skoro sve o Vukovaru. Samo 1800 slabo naoružanih branitelja branilo je grad i civile od jake agresorske vojske koja je imala preko 30000 vojnika. Tisućama granata svakodnevno su ga razarali puna tri mjeseca. Branitelji su bili u opsadi i 87 dana nisu dobili nikakvu pomoć. Ostali su bez oružja i morali su se predati zajedno s civilima. Srpska vojska nije poštovala nikakva ratna ni humanitarna prava pa su vukovarski branitelji, ranjenici, bolesnici i civili masovno poubijani na najstrašnije načine na Ovčari. I danas, skoro 30 godina nakon pokolja, još nisu pronađeni posmrtni ostaci mnogih. Srpski agresori počinili su strašne zločine nad ljudima, uništili su tisuće nedužnih života, spravili su sa zemljom cijeli jedan grad, ali nisu mu uspjeli uništiti dušu.

Vukovar nije poražen, bez obzira na sve ljudske i materjalne gubitke. Vukovarski branitelji svojom hrabrošću i žrtvom obranili su cijelu Hrvatsku. Vukovar danas nije samo grad koji ponovo živi, on je u svakom od nas. Njegove rane bole nas i dalje, a njegova hrabrost nadahnjuje i budi ponos u nama.

Svakog 18. studenog zapalit ću svijeću u Vukovarskoj. Tisuće će ih treperiti u svim Vukovarskim ulicama u Hrvatskoj. Neka njihov sjaj osvijetli lica svih hrabrih ljudi na nebu koji su dali sebe da bi mi danas bili slobodni. Uvijek ću ih nositi u srcu i biti im zahvalna.

Robertina Krupa